

Copyright: Călin BORTOLU AND NICOLAU
Iuliana Coprean, Tudor POPA

CONN IGGULDEN

Pașărea furtunii

Traducere din limba engleză
SILVIU GENESCU

NEMIRA

ISBN 978-606-758-502-7

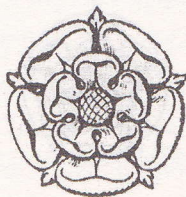

CUPRINS

Prolog	7
PARTEA ÎNTÂI	17
PARTEA A DOUA.....	159
PARTEA A TREIA.....	377
Epilog.....	485
<i>Notă istorică</i>	491
<i>Lista personajelor</i>	500
<i>Bibliografie selectivă</i>	504
<i>Mulțumirile autorului</i>	505
<i>Hărți și genealogii</i>	507

PARTEA ÎNTÂI

ANNO DOMINI 1443

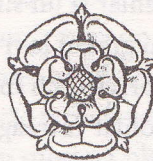
*Șaizeci și șase de ani după moartea
Regelui Eduard al III-lea*

„Vai de tine, țară, al cărei împărat este un copil.“

Ecleziastul 10:16

CAPITOLUL 1

Era rece în Anglia în acea lună. Chiciura făcuse cărăruile să lucească albicios în întuneric, agățându-se de copaci în plase împovărate de gheață. Străjerii se gheboșau și tremurau în vreme ce făceau de gardă la metereze. În încăperile cele mai de sus vântul suspina și fluiera în vreme ce obosea ricoșând din pietre. Focul din cameră s-ar fi putut foarte bine să fie doar pictat, după căldura pe care o dădea.

– Mi-l amintesc pe prințul Hal, William! Mi-l amintesc pe leu! Încă zece ani și-ar fi avut și restul Franței la picioare. Henric de Monmouth a fost regele meu, nu altul. Dumnezeu știe că l-aș fi urmat pe fiul lui, însă băiatul ăsta nu-i ca tatăl său. O știi și tu. În locul unui leu al Angliei, avem un mielușel drăguț și alb care să ne conducă în rugăciune. Doamne, îmi dau lacrimile!

– Derry, te rog! Glasul tău se aude. Și n-am să plec urechea la blasfemie. Nu o îngădui oamenilor mei, iar de la tine mă aștept la lucruri mai bune.

Bărbatul mai tânăr se opri din mersul lui în sus și-n jos, ridicându-și privirea încrâncenată. Făcu doi pași repezi și se așeză foarte aproape, cu brațele ușor îndoite, lăsate pe lângă trup. Era

cu o palmă mai scund decât lordul Suffolk, însă avea o constituție robustă. În el clocoteau la foc scăzut furia și puterea, întotdeauna aproape de suprafață.

– *Jur* că n-am fost niciodată mai aproape de a te face una cu pământul, William, zise el. Cei care ascultă sunt oamenii *mei*. Crezi că încerc să te atrag în capcană? Asta era? Lasă-i să audă. Știi ce să fac dacă repetă chiar și un singur cuvântel.

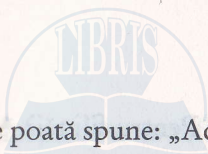
Cu unul din pumnii săi grei, îl lovi pe Suffolk ușor în umăr, răspunzând cu un hohot privirii lui încruntate.

– Blasfemie? Ai fost soldat întreaga ta viață, William, însă vorbești ca un preot cu fața plângăcioasă. Încă te pot doborî la pământ, William. Aceasta-i diferența dintre mine și tine. Lupti destul de bine, când ți se spune să faci asta, dar *eu* lupt pentru că așa-mi place. De asta e răspunderea mea, William. De aceea voi fi eu cel care află locul potrivit pentru cuțit și-l va înfige acolo. Nu ne trebuie *domni* pioși, William, nu pentru asta. Avem nevoie de un om ca mine, unul care poate vedea slăbiciunea și să nu se teamă s-o ia de piept.

Lordul Suffolk îi aruncă o privire încruntată, inspirând adânc. Când șeful spionilor regelui își dădea drumul la gură, putea amesteca insulte și complimente într-un puhoi măreț de vitriol amar. Dacă cineva se mânia, își spuse Suffolk, nu va izbuti să facă nimic. Bănuia că Derihew Brewer cunoștea prea bine limitele temperamentului său.

– S-ar putea să nu avem nevoie de vreun gentleman, Derry, însă am avea nevoie de un lord ca să tratăm cu francezii. *Mi*-ai scris, îți amintești? Am trecut marea și mi-am lăsat responsabilitățile din Orléans ca să te ascult. Așa că aş aprecia dacă ți-ai împărtăși planurile, altfel mă voi întoarce pe Coastă.

– Asta era, nu-i așa? Vin cu răspunsurile și le dau strălucitului și nobilului meu prieten ca să poată culege el întreaga glorie? Ca

să se poată spune: „Acest William Pole, contele de Suffolk, este chiar isteț“, în vreme ce Derry Brewer este dat uitării.

- William *de la* Pole, Derry, după cum bine știi.

Derry răspunse printre dinții încleștați, glasul său sunând ca un mârâit:

- O, da? Crezi că a sosit vremea unui nume drăguț, care sună franțuzește, nu? Credeam că ai ceva înțelepciune, chiar credeam asta. Adevărul este, William, că am s-o fac oricum, pentru că îmi pasă ce se întâmplă cu mieluşelul acela care domnește asupra noastră și n-aș vrea să-mi văd țara sfâșiată de smintiți și nemernici încrezuți. Am o idee, deși nu-ți va plăcea. Trebuie doar să știu dacă înțelegi miza.

- O înțeleg, zise Suffolk, cu ochii cenușii și reci.

Derry rânji spre el fără nicio urmă de haz, dezvăluind cei mai albi dinți pe care Suffolk i-a văzut vreodată la un adult.

- Nu, nu înțelegi, spuse el cu un rictus. Întreaga țară așteaptă ca tânărul Henric să fie măcar pe jumătate din cel care a fost tatăl său, să încheie cu o glorioasă izbândă capturarea a jumătate din Franța după ce l-a făcut pe prețiosul lor prinț Delfin să fugă precum o fetiță. *Așteaptă*, William. Regele are douăzeci și doi de ani, iar tatăl lui era un războinic *împlinit* la acea vârstă. Ți amintești? Bătrânul Henric le-ar fi smuls plămânii din piept și i-ar fi purtat ca pe niște mănuși, doar ca să-și încălzească mâinile. Însă nu și mieluşelul. Nu acest băiat. Mieluşelul nu poate conduce și nu poate lupta. Nu-și poate lăsa nici măcar barbă, William! Când își vor da seama că n-o să reușească *niciodată*, suntem terminați cu toții, înțelegi? Când francezii vor înceta să tremure de frica întoarcerii regelui Henric, leul afurisitei de Englitere, totul s-a sfârșit. Poate, într-un an sau doi, o armată franceză se va aduna, precum viespile, să mărșăluiască în pas de plimbare prin Londra. După ceva siluiri și măceluri, ne vom lua tichiile de pe cap și vom face plecaciuni ori de câte ori vom auzi un glas franțuzesc.

Vrei așa ceva pentru fiicele tale, William? Pentru fiii tăi? Astea sunt mizele tale, Wiliam *Englezul Pole*.

– Atunci *spune-mi* cum i-am putea aduce la un armistițiu? zise Suffolk, pronunțând cuvintele rar și apăsate.

La cei patruzeci și șase de ani ai săi, era un bărbat masiv, cu capul mare, având o coamă de păr cenușiu ca oțelul, ce-i ajungea până aproape de umeri. Pusese pe el în anii trecuți, iar pe lângă Derry se simțea bătrân. Îl durea umărul drept în mai toate zilele, iar un picior fusese rău vătămat cu ani în urmă, astfel că mușchiul nu se refăcuse cu totul niciodată. Șchiopăta iarna, durerea sfredelindu-l acum, stând în picioare în încăperea friguroasă. Ajunse la limita răbdării.

– Asta mi-a spus băiatul, răspunse Derry. „Adu-mi un armistițiu, Derry“, face el. „Adu-mi pacea.“ *Pacea*, când am putea lua totul într-un singur sezon de luptă serioasă. Mi s-a întors stomacul pe dos, iar bunul și bietul său tată trebuie că se întoarce-n mormânt. Am petrecut mai multă vreme prin arhive decât și-ar fi dorit vreodată orice bărbat cu sânge-n vine. Însă am aflat-o, William Pole. Am descoperit ceva ce franțujii nu vor refuza. Le vei spune și se vor agita și se vor îngrijora, însă nu vor fi în stare să reziste. Își va primi armistițiul dorit.

– Și vei dezvălui această revelație? întrebă Suffolk, stăpânindu-se cu mare greutate.

Omul te scotea din pepeni, însă Derry nu putea fi repezit și mai exista și suspiciunea că șeful spionilor se bucura să-l facă pe un conte să-i aștepte vorbele. Suffolk reuși să nu-i ofere lui Derry satisfacția de a se arăta nerăbdător. Traversă încăperea pentru a-și turna apă dintr-o carafă, sorbind-o cu înghițituri repezi.

– Henric al nostru își dorește o soață, răspunse Derry. Mai degrabă va îngheța iadul decât să-i dea francezii o prințesă regală, cum au făcut cu tatăl lui. Nu, regele franțuz își va ține fetele aproape, pentru franțujii lui, așa că nici măcar n-am să-i dau

satisfacția de a ne refuza. Însă mai există o casă, William... cea de Anjou. Ducele lor are hârtii de revendicare pentru Neapole, Sicilia și Ierusalim. Bătrânul René își zice sieși rege și și-a ruinat familia pretinzând coroana vreme de zece ani. A plătit recompense mai mari decât vom vedea vreodată vreunul dintre noi, William. Și are două fiice, una dintre ele nefăgăduită, având treisprezece ani.

Suffolk clătină din cap, reumplându-și cupa. Renunțase la vin și bere, însă acum era un moment când chiar și le-ar fi dorit.

– Îl *cunosc* pe ducele René de Anjou, zise el. Îi urăște pe englezi. Mama lui a fost o bună prietenă cu fata aceea, Ioana d'Arc, și, după cum îți amintești, Derry, noi am ars-o.

– Nimic mai adevărat, se răsti Derry. Ai fost acolo, ai văzut-o. Târfulița aia se înhăitase cu cineva, dacă nu cumva era chiar dracul însuși. Nu, nu înțelegi, William. Pe René îl ascultă regele lui. Păunul acela franțuzesc îi datorează lui René de Anjou coroana, *totul*. Nu i-a dat mama lui René adăpost când și-a băgat coada între picioare și-a fugit? Nu a trimis-o ea pe micuța Ioana d'Arc la Orléans pentru a-i face de rușine atacând? Această familie a permis păstrarea Franței în mâinile francezilor sau, cel puțin, dosul ei. Anjou este cheia întregii încuietori, William. Regele franțuz s-a căsătorit cu sora lui René, pentru numele lui Dumnezeu! Aceasta-i familia care-l poate strânge cu ușa pe micuțul lor rege... și tot ei sunt cei cu o fiică nemăritată. Ei sunt calea spre interior, îți *spun*. I-am privit pe toți, William, pe toți „lorzii“ franțuji care aveau trei porci și două slugi. Margaret de Anjou *este* o prințesă, tatăl ei a ajuns la sapă de lemn ca s-o dovedească.

Suffolk oftă. Era târziu și obosise.

– Derry, nu-i bine, chiar dacă ai dreptate. L-am întâlnit pe duce nu o dată. Mi-l amintesc plângându-mi-se că soldații

englezi au râs de ordinul său cavaleresc. A fost foarte ofensat, din câte-mi amintesc.

- Atunci n-ar fi trebuit să-i spună Ordinul Croasantului, nu?

- Nu-i cu nimic mai prejos decât Ordinul Jartierei. Oricum, Derry, nu ne-o va da pe fiică, în niciun caz nu în schimbul unui armistițiu. Ar putea lua o avere pentru ea, dacă lucrurile stau atât de prost precum spui, dar un armistițiu? Nu sunt cu toții proști, Derry. N-am mai făcut o campanie de zece ani și cu fiecare an ce trece devine tot mai greu să păstrăm teritoriul pe care-l avem. Au un ambasador aici și sunt sigur că le spune tot ce vede.

- Le spune doar ce-l las eu să vadă; să nu-ți faci griji pentru asta. L-am îmbrobodit bine pe băiatul acela parfumat. Însă nu ți-am spus că oferta noastră îl va face pe bătrânul René să-l apuce nădușeala și să-l tragă pe rege de mânecă, doar pentru a se milogi de regele lui să accepte termenii noștri. Fără renta pământurilor sale strămoșești e sărac ca un șoarece de biserică. Și de ce-i așa? Pentru că ne aparțin *nouă*. Are două castele vechi și părăginite, care domină asupra celui mai mănos pământ din întreaga Franță, iar bunii englezi și soldații se bucură de el în locul lui. Maine¹ și Anjou în întregime, William. Acest lucru îl va aduce la masa negocierilor destul de repede. Asta ne va oferi armistițiul. Zece ani? Vom cere douăzeci și pe afurisita de prințesă. Și René de Anjou se bucură de ascultarea regelui. Mâncătorii de melci se vor grăbi de nu se poate să spună da.

Suffolk se frecă la ochi nemulțumit. Putea simți gustul de vin în gură, cu toate că nu se atinsese nici de-o picătură de mai bine de un an.

¹ Este una dintre provinciile tradiționale, străvechi ale Franței, corespunzând fostei regiuni Maine, cu capitala la Le Mans, actualmente împărțită între departamentele Sarthe și Mayenne; denumirea de Maine mai este încă folosită de unele instituții și întreprinderi, în special din Sarthe (n. tr.).

- Asta-i o sminteală. Vrei să mă faci să renunț la un sfert din teritoriul nostru din Franța?

- Crezi că-mi place, William? Întrebă Derry nervos. Crezi că n-am asudat luni întregi căutând o altă cale mai bună? Regele a zis: „Adu-mi un armistițiu, Derry.“ Păi, atunci acesta-i. E singurul lucru de făcut și, crede-mă, dacă ar fi fost o altă cale, aș fi știut deja. Dacă ar putea folosi spada tatălui său - Doamne, măcar dacă ar fi în stare s-o ridice! -, n-aș avea această discuție cu tine. Tu și cu mine am mărșăluit din nou, trompetele ar răsunat și franțujii ar fi puși pe fugă. Dacă nu poate face așa ceva - și nu poate, l-ai văzut, William -, atunci vorbim despre singura cale de pace. Îi vom găsi și-o soață, pentru a ascunde restul.

- I-ai spus regelui? Întrebă Suffolk, știind deja răspunsul.

- Dacă i-aș fi spus, ar cădea de acord, nu? răspunse Derry cu amărăciune. „Tu știi cel mai bine, Derry“ „Dacă tu crezi asta, Derry.“ Știi doar cum vorbește. L-aș putea face să spună da pentru orice. Necazul este că la fel poate face oricine. Atât e de nevolnic, William. Nu ne rămâne decât să-i aducem o soață, să câștigăm timp și să așteptăm un fiu puternic.

Văzu expresia suspicioasă a lui Suffolk și pufni.

- L-a ajutat pe Eduard, nu? Ciocanul afurisiților de scoțieni avea un fiu nevolnic, dar nepotul lui? Aș vrea să fi cunoscut un astfel de rege. Dar nu, *n-am* cunoscut un astfel de rege. Îl știu pe Henric. Îl cunoșteam pe leul blestematului de Azincourt¹, și poate că asta-i tot ce poate spera cineva să obțină într-o viață de om. Dar în vreme ce așteptăm să vină monarhul potrivit, ne trebuie un armistițiu. Băietanul imberb nu-i bun de altceva.

¹ Bătălia de la Azincourt (în engleză Agincourt) a avut loc pe 25 octombrie 1415, la Azincourt, Franța, în timpul Războiului de O Sută de Ani, purtat între Anglia și Franța (n. tr.).